

Вълкъ и куче

(Басня)

Мършавъ вълкъ минавалъ покрай едно село и срѣщналъ едно дебело куче. Вълкътъ попиталъ кучето:

— Кажи, куче, отдѣ вземате храната си?

Кучето казало:

— Хората ни я даватъ!

А вълкътъ попиталъ:

— Навѣрно е тежка вашата служба при хората?

— Не, службата ни не е тежка. Нашата работа е да пазимъ нощно врѣме кжщата.

— Та само за това ли ви хранятъ така? — казалъ вълкътъ. — Азъ още сега бихъ дошелъ да работя при васъ, защото ние, вълците, мжно си намираме храна.

— Ела, — рекло кучето, — стопанинътъ и тебе ще храни като мене.

Вълкътъ се зарадвалъ и тръгналъ съ кучето да отиде на служба при хората.

Вече влизалъ вълкътъ въ вратата, когато видѣлъ, че козината около врата на кучето била изтъркана. Той попиталъ:

— Ами отъ какво ти е това?

— Отъ нищо, — рекло кучето.

— Но какъ отъ нищо? — още веднажъ попиталъ вълкътъ.

— Отъ нищо, — това е отъ синджира. Денемъ азъ седя вързано съ синджиръ, та той ми е отъркалъ козината на врата.

— Сбогомъ тогава! — рекълъ вълкътъ. — Не искамъ да живѣя при хората. Нека да не съмъ тъй дебелъ, но да си бжда на свобода.

Прѣвелъ П. Михайловъ